

Zahradní skřítkové

Mezi bytostmi, které žijí na povrchu země, patří k nejdůležitějším skřítkové lesů, zahrad a stromů. Nejlépe se s nimi asi seznámíme, když popíšeme příslušníky podle jejich přirozených bydlišť. Tedy skřítky zahrad a lesů.

V zahradách žije několik typů skřítků. Nejmenší z nich je velký asi jako svíčka a vypadá spíše žensky. Mají lidské tváře, barva těla je jablkově zelená nebo žlutá, tvář snědá. Zdá se, že se zabývají malými rostlinami na záhonech nebo ve skupinách. Tyto bytůstky příliš nereagují na jiná stvoření nebo události vně jejich světa. Jsou spíše primitivní, ale přece schopny cítit jak zálibu tak žárlivost na své rostliny nebo jeden na druhého. Jsou chtivé novinek, protože to je způsob, kterým se učí. Skupiny po 3-4 vidáme v každé pěkně působící zahradě.

Mezi tulipány a podobnými květinami žije typ skřítky asi stopu velkého, vypadajícího mnohem „lidštěji“ než typ „svíčky“. Jsou podobní lidskému stínu. Někteří mají jemné, dlouhé tváře jako faun. Nikdy bychom je nemohli považovat za lidi nejen pro jejich drobnou postavu, ale protože jsou takovou kuriózní karikaturou. Končetiny mají celkem lidské, ale ruce a chodidla nejsou vždy dokonalá. Mají mnoho prstů na rukou i na nohou a jejich ruce vypadají spíše jako tlapy. Obklopuje je fosforeskující látka v překrásných růžových a světle nachových odstínech.

V zahradě, o které píšeme, bylo několik krásných záhonů macešek. Nad nimi se vznášely stejně krásné a líbezné bytůstky, které připomínaly motýly, ale žijí jen krátce. Jsou to drobné věcičky, velké pouze několik palců s tváří podobnou maceškám. Tělo se podobá motýlu, má tvar torpéda a je užší než obličej. Po celé délce těla jsou jakási dvě křídla, která ale neplní účel křídel, jsou jen dekorativní. Zatímco jsem je pozorovala, spatřila jsem čtyři z nich, jak se vznášejí nad maceškami v okenním truhlíku. Je zřejmé, že se vyskytují všude, kde je záhon květin.

Nyní přicházíme k běžnému typu skřítky. V mnoha ohledech je to vlastně ústřední typ. Opravdu vypadá tak, jak si ho většina lidí představuje. Tento typ jsem popsala ve třetí kapitole jako „typického“ skřítky. Zahrada, o které píšeme, má několik dosti velkých jedinců, od 11 palců do dvou stop velkých, a v mnoha směrech podobných lidem. Mají nos, dvě oči, ústa, uši, vlasy jako vlna, obvykle tmavohnědé. V obličejích mají stále překvapený výraz zvědavosti. Skutečně jsou všichni neobyčejně zvědaví. Obočí ani řasy nemají a to nám připadá divné. Tváře mají zlatohnědé, tělo, pokud je v klidu, smaragdově zelené. Ruce a nohy se podobají lidským, celkový dojem je líbezný. Tito skřítkové si hráli na zahradě mezi liliemi, když jsem je pozorovala. Protože jsou mezi ostatními nejinteligentnější, mají jakýsi dohled nad těmi nižšími.

V zahradním jezírku je zvláštní bytost, kterou z nedostatku jiného názvu budu nazývat „skřítek pramene“. Toto jezírko je napájeno několika prameny a na určitých místech, kde voda vyvěrá ze země, jsou zvláštní, dlouhé bytosti, vypadající jako medúzy. Nejnapadnější částí je modravá, nejasně tvarovaná hlava, která přechází v modravé tělo téměř bez krku a to zase v jakýsi úponek, který proniká do země do velkých hloubek. Zdá se, že tato stvoření získávají život ze země, i když jsou zároveň spojena s vodou. Je zřejmé, že pramenitá voda obsahuje určitou čerstvost, což je zdrojem jejich života. Tito kuriózní skřítkové „pramene“ se obvykle vznášejí na místě, kde voda pramení ze země, hlavy mají těsně nad vodou a pohupují se sem a tam.

V malém skleníku jsem našla několik motýlích typů, o něco delších než ostatní jejich typu a také vypadajících lidštěji, jinak jsou téměř stejní. Po určité zkušenosti ve skleníku se stali zřejmě specialisty pro tento zvláštní kontakt s člověkem při práci s rostlinami.

Nedílnou částí zahrady jsou další druhy bytostí - a to stromy. Uprostřed zahrady byl velký, krásný, o samotě stojící a osamělý bílý ořešák. Nahromaděná energie všech živých buněk ve stromě je zdrojem života toho, jejž můžeme nazvat skřítkem stromu. Máme zde tedy živou bytost, jejímž tělem je strom, nebo s ním splývá. Je neoddelitelnou částí samotného stromu, nemůže se pohybovat, nemůže strom opustit jako skřítkové, kteří se pohybují kolem svých keřů. Každý strom má svého skřítku. Není ho vždy vidět, objevuje se, jen když on sám chce. Avšak vědomí stromu se může promítat do okolí a vzít na sebe tvar. Je obvykle podobný člověku, ale spíše jako jeho prodloužený stín, velmi dlouhý a velmi tenký. Někteří z těchto skřítků stromů jsou silné osobnosti, ale samozřejmě většina z nich se neliší od ostatních. Starý ořešák byl kouzelný a rozkošný, a když jeho skřítek vzal na sebe podobu, vypadal jako starý Indián. Není nějak krásný, má však kouzlo, je ohromně veselý, bodrý a přátelský.

Svítání je na zahradě nejpilnější dobou. V tuto dobu se každý den vylévá zvláštní požehnání na svět. Je to skutečné probuzení životodárné energie a skřítkové ji pilně sbírají a rozsévají dále. Je to také začátek jejich pracovního dne. Zanechávají her a zase začínají pracovat. Skřítkové považují slunce za obrovskou kouli světla, které je zdrojem života, protože oni přijímají výživu jen ze slunečních paprsků. Vypadá to, že přitahují sluneční paprsky svými těly. Tento proces je to nejbližší, co se podobá „jídlu“. Kromě toho, že energii používají k uchování svých těl, pomáhají také přivádět tuto sluneční energii rostlinám.

Skřítkové mají také velice přátelský vztah ke stromům, dívají se na ně jako na kamarády, kteří sice nejsou tak vysoce vyvinuti jako oni, ale jsou to solidní, hmotní obyvatelé. Mají stromy rádi, chovají se k nim s úctou a vybraně, zároveň ale se cítí být nadřazenými, protože stromy se nemohou pohybovat.

Jsou také velcí přátelé zvířat. V naší zahradě jsou divoké i domácí kachny a labutě. Skřítkci často přicházejí a pozorují jejich hry s velkým potěšením. Spojuje je úzké pouto, procházejí se mezi nimi a mají k nim podobný vztah, jako máme my ke psům s tím rozdílem, že se cítí být s nimi více spřízněni. Vždy se jim snaží pomáhat, co jim síly stačí. Kachny jim odpovídají, protože, jako velká většina zvířat, skřítky skutečně vidí.

Skřítkci pohlíží na lidi s velkým zájmem. Vždy je pozorují, když přicházejí krmit kachny a považují je za nadřazené bytosti. Jinak je však spíše jen tolerují a vidí v nich zcela odlišná stvoření. Nicméně se o ně zajímají, pozorují je a snaží se jim porozumět. Rodina, které tato zahrada patří, chápe existenci skřítků jako skutečnost, proto jsou vzájemné pocity přátelské. Jinak je to spíše vzácnost, když lidé o nich něco vědí. Na naší zahradě na nás vykukují z keřů a potom se odeberou po své vlastní práci. Berou nás jako samozřejmost. Nejraději mají malé děti, které jsou jim svou spontánností a přirozeností z lidí nejbližší.

Jak jsem řekla, svítání je pro skřítky začátek pracovního dne. Začínají tak, že se na chvíli sejdou a přátelsky pohovoří o své práci. Je to chvíle, kdy z nich vytryskne radost z bytí. Milují rosu na listech a radostně se ztotožňují s travou a květinami, které vítají úsvit. Každý ze skřítků se vznáší blízko těch rostlin, které má na starosti a snaží se zjistit, jsou-li v pořádku a jak by jim nejlépe prospěli. Připomínají lékaře, který chodí po návštěvách u pacientů. Činnost střídají se zábavou. V poledne mají přestávku, ale hlavní svátek pro ně začíná večer. Pořádají schůzky, setkávají se a jsou plni radosti. Někdy odpočívají poblíž své oblíbené rostliny, ale nespí.

Takto asi probíhá život skřítků v zahradě. Jsou ovšem rozdíly ve velkých zahradách v tropech a ve speciálních výzkumných stanicích. Pravdivě můžeme říci, že skřítkové zdokonalují a korunují vše živé na zahradě, ze které vytvářejí místo odpočinku a osvěžení. S radostí pracují po boku s lidmi a kdyby si lidé jen uvědomili, jak rádi by jim skřítkci pomáhali, byly by zahrady obrazem ráje na zemi.

From:
<https://duchovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duchovnipodpora.vzestup.net/detem/skutezny_svet_skritku/zahradni_skritkove

Last update: **05.11.2014 11:06**

